

RefErdő *Áldás, békesség!*

A monorierdői reformátusok hírlevele

II. évfolyam, 4. szám 2014. november

Az Ige körül...

Van valaki, aki visszajött!

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él; és aki él és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” (János 11,25-26)

Október vége és november eleje a halottainkra történő emlékezés jegyében telik annak ellenére, hogy idegen kultúrák beáramlása Halloween-partykon, rémesen vicces jelmezekbe öltöztetett

gyermek által igyekszik poénra venni a halál kérdését. Arról nem is beszélve, hogy karácsonyra készülődve az üzletek hogyan akarják a koporsódobozban kapható hullababákat (Monster High) még nagyobb válsztékban felkínálni arra, hogy a halált legyőző Megváltó születésének ünnepén haláli játékot erőltessenek a szülők kezébe, s majd azt adják oda gyermekeiknek

(mennyire morbid!). Napjainkban sajnos, nagyon eltorzult a halálról való gondolkodás. Miközben nagy az igyekezet arra, hogy az ember ősellenségéből vicces jóbarátot csináljunk, aközben mégis tabutéma a halál. Halottak napján sokan ki sem viszik gyermekeiket a temetőre korábban elhunyt szeretteik sírjához, mondván, hogy az nem gyereknek való. Nehogy arra az őszinte kérdésre, amit ilyenkor a gyermekek a halottak hollétéről föltesznek, ne tudjanak semmit mondani..., mert tényleg nem tudnak. A halállal a világ nem tud mit kezdeni, ezért nem gondolkozik róla, elbagatellizálja, aztán mikor farkasszemet kell néznie vele, ott áll fegyvertelenül, felkészületlenül..., reménytelenül. Mert abban élte le az életét, hogy amikor fölvetődött benne is a kérdés, hogy van-e élet a halál után, akkor elfogadta az általános véleményt: Nem jött még onnan vissza senki!

Keresztyénként itt kezdődik bizonyágtételi kötelezettségünk. Az a küldetésünk ugyanis, hogy hirdessük azt, amiről minden vasárnap szól az igehirdetés: Van Valaki, Aki visszajött! Jézus Krisztus feltámadt a halottak közül, s ez ad értelmet az

egyház létének, de ez ad értelmet minden ember életének. Mert azt azért senki sem fogadja el könnyen, hogy az élet célja az lenne, hogy a végén hasznos anyaggá váljunk a föld alatt. Erre ad választ az evangélium, az örömhír. Mert örömhír az, hogy több az élet annál a néhány évtizednél, amit jó esetben itt töltünk. Isten az embert örökkévalóságra teremtette, s ebből adódik, hogy az ember nem tud megbarátkozni a halál tényével. Persze, az élethez, az örök élethez Isten jelenléte kell, az emberek azonban inkább nélküle akarnak élni, így kénytelenek elfogadni a halál jelenlétét a világban. Elfogadják, de mégsem akarnak tudomást venni róla mindaddig, amíg megkerülhetlenné nem válik. Pedig a halálról gondolkodni kell, mégpedig azért, hogy értékelni tudjuk azt az ajándékot, amit Krisztusban adott nekünk Isten. A halál valóban megkerülhetetlen pontja az életnek. Soha nem lesz a barátunk, de nem is legyőzhetetlen ellenség! Az ember, bár Isten nélkül akar élni, mégis, ha hittel elfogadja tényként Jézus feltámadását, akkor reménykedhet abban, hogy a temetőben megállva halottaira is élőként gondoljon. Krisztus feltámadása nemcsak egy megmagyarázhatatlan történelmi esemény, hanem Isten rajta mutatta be, hogy az Ő 2000 évvel ezelőtti feltámadása a jelenkorban, hitben meghaltak számára is a feltámadás valóságát eredményezi. Ezen a hiten áll, vagy bukik minden! Mert ha *„Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.”* (1Korinthus 15,14) Keresztyén hitünk azon méretik le, hogy milyen bizonyossággal állunk meg a temetőben. Ott hangzik felénk is a megkerülhetetlen kérdés: *„Hiszed-e ezt?”* És erre nem lehet „talán”-nal válaszolni!

A fent idézett sorokat Jézus mondta Mártának, aki testvérét, Lázárt gyászolta. Mártának is csak olyan hite volt testvére feltámadását illetően, mint sokaknak ma is a keresztyének között: *„Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.”* (János 11,24) Ma is sok keresztyén ember tekint úgy a halálra, hogy az most van, a feltámadás meg majd lesz valamikor. A jelent a szomorúság jellemzi, s a jövőben reméljük az örömet. De Jézus felnyitja Mártának és valamennyiünknek a szemét: *„Én vagyok a feltámadás”!* A feltámadás jelen idejű, s ha hisszük Jézus szavait, akkor azzal a bizonyossággal állhatunk meg szereteteink sírjánál, hogy bár földi porsátoraik maradványai ott vannak előttünk egy sírhant rejtekében, az ő életük mégsem ért véget. Mert Krisztusban az élet nincs fizikai testhez kötve, s a testi halál nem vethet véget annak az életnek, amit Isten nekünk akar ajándékozni. *„Az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemünkben”*, ezért ne is akarjuk emberi ésszel megmagyarázni, hanem alázattal, hálával és örömmel fogadjuk el Tőle! S ha ezt meg tudjuk tenni, akkor a temető nem a szomorkodás, a reménytelenség és az ember vereségének helyszíne lesz, hanem a remény, az öröm és a győzelem színterévé válik.

Lénárt Tibor

Bibliaóráink témájából

Fordítsd felé a másik orcádat is!

Létezik-e keresztyén önvédelem?

Ne legyünk bosszúállók és ne hordozzuk önmagunkban a haragot! Vigyük az Úr elé imádságban! Ha a másik ember felbosszantott és beszédével is sérti és kergeti lelkivilágunkat, így is próbáljunk szeretettel odafordulni felé, bármilyen nehéz is az adott pillanatban. És olyan jó lenne, ha akkor is el tudnánk mondani: Én így is szeretlek! Szavaiddal a porba tiportál, sok pofont kaptam tőled már! De tessék! Itt az arcomnak a másik fele is, de tudd, én így is szeretlek!...Ezt talán könnyebb elmondani egy családtagnak, barátnak, de ha egy idegen embertől kapjuk az arcon csapást, amit a ránk zúdított szavaival okoz nekünk, akkor is elmondhatjuk csendesen annak az embernek, még akkor is, ha forr bennünk a bosszú és az iránta érzett harag, hogy: „Nem akarok az ellenséged lenni! Mert a szeretet erősebb bennem, mintsem hogy visszaadjam neked a pofonokat, amiket te adtál nekem!” Amikor fájdalommal töltenek el bennünket a ránk mért szavak ütései, Jézusnál békességet találunk, ha a fájdalomunkkal Hozzá megyünk és elmondjuk Neki: „Uram, segíts, hogy meg tudjam védeni magam a szeretettel, békétűréssel és a megbocsájtással!”

Gáspár József

Életképek

Látogatás Csallóközaranyoson

Gyülekezetünkől öten, október 19-én eleget tettünk testvérgyülekezetünk meghívásának, s viszonztuk múlt hónap napi látogatásukat, amikor is részt vettünk az újborért hálát adó úrvacsorás istentiszteleten. Az igehirdetés szolgálatát Lénárt Tibor végezte, majd az Úrasztalánál átélhettük a közösséget határon túli testvéreinkkel és a feltámadt Úr Jézus Krisztussal. A köszöntések után kimentünk az aranyosi szőlőbe, ahol bor- és pálinkaszentelő ünnepségre voltunk hivatalosak. Az ünnepség keretében beszédet mondott Hegedűs Sándor presbiter, Tanító Péter lelkipásztor és Lénárt Tibor is megszólította az egybegyűlteket.

A közös étkezés keretében új gyülekezeti kapcsolatok alakultak ki, élveztük felvidéki testvéreink vendégszeretetét. Lesétálhattunk a Duna partjára is (itt

forgatták az Aranyember c. filmet), ahol egyik kedves felvidéki testvérünk komoly helytörténeti érdekességeket osztott meg velünk. Nagyon jó, testvéri érzésekkel búcsúztunk el tőlük, megfogadva, hogy igyekszünk még szorosabbra vonni a gyülekezeteink közötti kapcsolatot, s legalább évenként egyszer kölcsönös látogatás keretében ápoljuk azt.

Gyermek-evangelizáció

Október 26-án újtára indítottunk egy gyermek-evangelizációs sorozatot „Az én Istenem, az én hitem” címmel, amelynek keretében havi rendszerességgel igyekszünk egy-egy bibliai történeten keresztül közelebb vezetni gyermekeket és szüleiket egyaránt Isten csodálatos üdvtervének megértéséhez. Tehát nem is csak gyermekalkalom ez, hanem inkább családi, ahol annak is jelentősége van, hogy egy ilyen alkalom miatt ne válasszuk el az amúgy is keveset együtt lévő családtagokat.

Első alkalmunkon a teremtéstörténettel kezdtünk. A gyermekek a Biblia szerinti sorrendben és az első olvasásra föl sem tűnő rendszer szerint maguk építhették meg a teremtett világ képbeli mását. Eközben a szülőknek is igyekeztünk olyan ismereteket átadni, ami talán nekik is újdonságként hatott. A 17 résztvevő pozitív visszajelzéseire alapozva reménykedünk, hogy a következő alkalmon még többen lehetünk együtt. **Ennek időpontja: november 23. (vasárnap), 16:30. A helyszín továbbra is a római katolikus kápolna. Szeretettel várunk mindenkit!**

Dallamok a templomért

2014. november 29-én (szombaton) este 6 órai kezdettel az **Invocatio Musicalis** zenekar játszik református zsoltafeldolgozásokat modern zenei átiratban és ezen kívül saját szerzeményeket is. **A helyszín a monori Jászai Mari Általános Iskola aulája lesz** (Monor, Jászai Mari tér 1.)

A belépés díjtalan, de szeretettel kérjük a kihelyezett perselyekbe az adományokat, amelyek teljes összegét a templomépítésre fordítjuk majd!

Kiadja a Monor-Kistemplomi Református Egyházközség Presbitériuma.

Felelős szerkesztő: Vladár István lelképásztor (tel.: 29 414-525)

Szerkesztő: Lénárt Tibor exmisszus (tel.: 30 994-2539)

www.monor-kistemplomi-reformatus-egyhazi-kozseg.parokia.hu/monorierdo